

Jarním Šluknovskem

Vše začíná někdy koncem února, kdy dokončuji léčení patních ostruh a začínám si pohrávat s myšlenkou na nějakou tu stovku, protože žraní a odpočívání už bylo dost.

Sedám si k počítači, okukuju stránky a ejhle: 23.ročník jarním Šluknovskem – dál ani nečtu, je rozhodnuto, jen to má malý háček - najít parťáka či parťačku, co by to absolvovali také:-) A když už, tak dlouhou trasu...

Zanedlouho se na stránkách dočítám, že Dana Koudelová hledá parťáka, který by se přidal s tím, že cíl je nejistý:-):-) Kontaktuji Danu, prohodíme pár řádků, pak telefonický hovor, co vše si vzít s sebou a je rozhodnuto.

V pátek přijíždíme s Martinem, Jitkou a Lenkou do Krupky, v místě registrace se poprvé setkáváme: „ahoj tak já jsem Dan, já Dana – těší mě:-) Tak jak se těšíš? No nervozita je.“ Na to já říkám, že to bude dobrý;-)

21. hodina start a je rozhodnuto. Teď a tady, nesmíme to vzdát a za každou cenu musíme dokončit (cesta nám přináší štěstí, ne její cíl). Také jsme si to užili a stálo to za to.

Komáří Vížka, co k tomu napsat, jen to, že jsme plivali krev:-) Nahoře vtipkujeme s Horskou službou. Aaaaa, cítím nějaké vlhko v botách, ale říkám, že to bude dobrý, to přeběhám:-) Otáčím se: „Dano dobrý, vše ok?“ „Všechno v pohodě, běžíme dál a cesta tak nějak utíká v poklidu, občas bláto, ale na to už si člověk zvykl. Po levé straně na nás

bučí krávy, do toho vichřice, co víc si přát :-) Letní podmínky. Cestou mám první krizi, Dana je v pohodě a něco na mě mluví, tak říkám „cože?“ Motá se mi jazyk a v odpověď mi zní: „Aaale nic:-):-) Chytáme se dvou běžců, jeden mě dost zaráží, protože běží v džínách. No ty kokso, nezávidím mu to. Tak nějak běžíme pospolu, povídáme a kolem 20. kilometru se zepředu ozve: „Kufr, zpět!“ Začínám si v duchu nadávat, říkám Daně, že se musíme spoléhat sami na sebe a být ostražití. Běžíme dál a od Dany se ozve: „Bolí tě nohy?“, „Ještě ne a tebe?“, „Ty mě štveš, mě už jo:-)“ Nabízím jí nějaký bylinky (macu, guaranu). Kdyžtak prý později. Vbíháme do Tiských stěn, kde to začíná bolet a ty schody ajajaj. Nějak to překousáváme, ale dobíhají nás další dva běžci. Držíme se jich a cesta ubíhá sama, až se pak náhodou podívám na GPS a říkám Daně, že to bude mít víc kilometrů, než je uvedeno.

Přizpůsobujeme tomu tedy tempo a dáváme indiánský běh, přeci jen nás čeká ještě kus cesty a to nejkrásnější máme před sebou. Dana začíná mít první krize, aspoň tak mi to přišlo. Znovu nabízím bylinky:-) Bere si macu mletou a najednou vystřelí jako šíp. Šlápeme do toho a dorazíme na hranicích svých sil do Bad Schandau, kde nám je zima, tak si dáváme čaj a do něj další macu mletou. Říkám Olafovi: „Hele, to je trošku delší, než má být:-) Klasická odpověď: „Ale špatně Ti to měří, je to jen o trošičku těžší:-) Pak říká, že Dana je 3. žena v pořadí. Tak říkám Daně, že tohle tempo musíme udržet, tvá premiéra a hned bronz, nepřemýšlej nad ničím, jen se kousni a pojď. Tak jsme zvolili

taktiku rychlá chůze a vyplatilo se. Peklo mohlo začít v podání Liliensteinu.. No co se dá dělat, nevzdáme to.

Opět padá otázka, jestli bolí nohy. „Ano kurevsky:-)“ Tak nějak zní odpověď od Dany:-)) Mě bolet začínají a vím, že to pak bude mít rychlý spád. Taky že ano, pokračujeme dál a modlíme se, aby nebyla nějaká další prasárna:-) A bum ho Basteigebiet. Začínám cítit také únavu, otáčím se, Dana mění pomalu barvu. Pak se rozhlédnu po okolí a říkám si, Bílá paní by se mi tu šikla:-) Blbej vtip.. Jdeme dál, pokud se to dá nazvat chůzí. Těším se na další občerstvovačku, pivo a guláš:-)

A tak nějak se s tím pereme nahoru a dolů a dál na Hohnstein a zase nahoru a dolů, začínají mě napadat fráze jako třeba v Popelce (pojď ty nahoru, povídám ti, pojď ty dolů ne povídám ti pojď ty nahoru) To už je stav vyčerpání:-) A do toho mi praskne puchýř na levé noze, to mi tak scházelo...A tak opět volníme tempo. Otočím se a Dana začíná kulhat, Ptám se, jestli je všechno v pořádku. Jen kotník, křeč a úpon, tak říkám, že kdyby něco hodně vážného, tak křič, popřípadě na křeče mám ume ocet. Jště kousek a už budeme v cíli. V těch zbylých pár hodinách, co jsme se natrápili, docházíme na poslední chip kontrolu a dáváme si pívko a guláš, doplňujeme si zásoby, chvilku posedíme, uděláme fotku na památku a šlapeme dál po červené.

Jak tak cesta vede podél tratě a my pěkně monotónně jdeme, nevšimneme si, že červená vede dál doprava a my si vesele kráčíme dál rovně. Až časem zjistíme, že jsme na modré a já říkám sakra, do prdele, to nám tak scházelo tohle. Rychlá otočka a vracíme se zpět. Teď už meleme z posledního, ze zadu se ozývá

Dana, že už to vzdává. „Nemůžeš,“ odpovídám, „došli jsme až sem, nevzdávej to, pojď, neser a kousni se ještě víc.“ Tak valíme dál až k Pašerácké stezce, kde Olaf připravil parádní stoupáníčko a tam už nám to vzalo zbytek sil. Nějak se s tím perem, přidáváme na tempu, ať už to máme za sebou a konečně vidíme světla. „Hele, asi Mikulášovice ,pojď, jdeme, můžeš klusnout?“ „Nemůžu, nohy už neposlouchají“, odpovídá Dana.

Dojdeme do cíle, kde nás lidi vítají potleskem, obrovská radost, že jsme v cíli a pak ještě zjištění, že

Dana udržela třetí místo! Měl jsem ohromnou radost za Danu, až se mi chtělo brečet, že se takto dokázala kousnout a vyšťavit a šla...

Po sprše a tak nějak v rozpoloženém stavu zaslechnu střípky, že cestou Dana brečela, nebo že se bála mi říct, že máme moc rychlé tempo....Jednou větou smekám před Danou, co si musela prožít, ta holka je prostě démon a pokud jí to vydrží, určitě o ní ještě uslyšíme.

Velké poděkování patří Olafovi a jeho partě, stálo to za to a už se těším na další akci...

Článek je psán jen ve střípcích, co se mi tak nějak postupně vybavují:-)

Konečný čas činil 23 hodin 51 minut a 56 sekund, trasa 135,87 km. Dana krásné 3. místo a já slušná 23. pozice.

